

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 5Co/271/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8214200117
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 05. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Világiová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2017:8214200117.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Világiovej a členov senátu JUDr. Jany Burešovej a JUDr. Karola Krochtu v právnej veci žalobcu F. I., nar. XX.XX.XXXX, bytom M. XX/XX, E., zastúpenej JUDr. Petrom Rybárom, advokátom so sídlom Kuzmányho 29, 040 01 Košice, proti žalovanému POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO:35 807 598, o vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 224,10 Eur s prísl., o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bardejov č.k. 3C/3/2014-96 zo dňa 07.09.2016 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

P r i z n á v a žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania vo vzťahu k žalovanému v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 224,10 Eur s 8,25% úrokom z omeškania ročne zo sumy 224,10 Eur od 11.12.2013 do zaplataenia, to všetko v lehote do 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku. Ďalším výrokom vyslovil, že žalobkyňa má nárok na náhradu trov konania.

2. Svoje rozhodnutie právne odôvodnil súd prvej inštancie ust. § 39, § 52 ods.1,3 a 4, § 53 ods.1 a 5, § 107 ods.1 a § 451 ods.1,2 Občianskeho zákonníka a ust. § 80 písm.c/ Občianskeho súdneho poriadku účinného do 30.06.2016.

3. Súd prvej inštancie konštatoval, že v súlade s ustanovením § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka sa za spotrebiteľskú zmluvu považuje každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. V danom prípade je nesporné, a to vzhľadom na povahu účastníkov tejto zmluvy, že predmetný zmluvný vzťah je vzťahom spotrebiteľským, keďže žalovaný ako dodávateľ pri uzatváraní zmluvy konal v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti a uzavrel predmetnú zmluvu so žalobkyňou, ktorá je fyzickou osobou - nepodnikateľom (žalobca je označený identifikačnými znakmi typickými pre fyzické osoby - nepodnikateľov, t.j. menom, priezviskom, bydliskom, rodným číslom). Zo žiadneho dôkazu nevyplýva, žeby sa jednalo o poskytnutie úverových prostriedkov žalobcovi, či už na podnikanie, povolanie alebo jej zamestnanie. Zároveň uviedol, že uvedený zmluvný vzťah je treba posudzovať i podľa zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1966 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“). V zmysle uvedeného je preto nevyhnutné spotrebiteľovi garantovať ochranu i v režime spotrebiteľských úverov, a to s prihliadnutím na ustanovenie § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka (uvedený názor vyplýva i z uznesenia Krajského súdu v Prešove zo dňa 08.12.2011 sp.zn. 16Co/71/2011).

4. Pri takýchto zmluvách je namieste skúmať, či predmetný právny úkon nie je právnym úkonom, pri ktorom sa regulácia ohľadom neuvedenia „RPMN“ obchádza, a teda tento právny úkon by bol v konečnom dôsledku neplatný aj pre obchádzanie zákona (§ 39 Občianskeho zákonníka). V zmysle vyššie uvedeného preto súd má za to, že uvedený spotrebiteľský úver je treba považovať za bezúročný a bez poplatkov. Navyše poplatok v tejto výške súd považuje pre jeho výšku za rozporný s dobrými mravmi.

5. V súlade s judikatúrou a zákonom, sa za odplatu úveru považujú nielen dohodnuté úroky ako odmena, ale aj akákoľvek platba zo strany spotrebiteľa žalovanému, bez ohľadu, či ju tento v zmluve alebo podmienkach označí, napr. ako poplatok, náklady za vypracovanie, na administratívu a podobne.

6. Odplata za poskytnutý úver predstavuje 95,43 % ročne, čo niekoľkonásobne prevyšuje odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v danom období a v obdobných prípadoch. Keďže súd mal vykonaným dokazovaním za preukázané, že na strane žalovaného vzniklo bezdôvodné obohatenie, musí ho žalovaný vydať žalobcovi. Výška bezdôvodného obohatenia je v sume 224,10 Eur. Na základe uvedeného, preto súd zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 224,10 Eur titulom bezdôvodného obohatenia s príslušenstvom tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

7. Výrok o trovách konania odôvodnil súd prvej inštancie v zmysle ustanovenia § 255 ods. 1 a § 262 odsek 1 Civilného sporového poriadku, podľa ktorého o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Keďže žalobkyňa bola v konaní úspešná v celom rozsahu, súd jej priznal nárok na náhradu trov konania.

8. Proti tomuto rozsudku včas podal odvolanie žalovaný. Namietal, že zmluvu uzatvoril dňa 26.09.2008 žalovaný ako veriteľ s dlžníkom ako fyzickou osobou - podnikateľom pod IČO 43 976 247 zmluvu o úvere č. 8700093 so žalobcom. Preto na túto zmluvu nie sú aplikovateľné ustanovenia o Zmluve o úvere. Zmluva sa posudzuje podľa Obchodného zákonníka, nakoľko bola uzatvorená medzi dvomi podnikateľskými subjektami. Podľa Zákona o spotrebiteľských úveroch spotrebiteľom je fyzická osoba, ktorej je ponúkaný alebo bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania. Podľa judikatúry ESD dokonca nie je spotrebiteľom ani podnikateľ konajúci mimo rámca svojho podnikania (rozhodnutie ESD zo dňa 14.03.1991 vo veci 361/89 (Di Pinto)). Žalovaný nie je povinný preukázať na čo v skutočnosti žalobca použil peniaze, ale na aký účel mu boli poskytnuté. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie opiera len o tvrdenie, že žalobca použil financie na spotrebný účel. Žalovaný má preto za to, že súd prvej inštancie sa riadne nevyporiadal s predmetnou otázkou, len povrchno, bez vykonania dokazovania sa priklonil k tvrdeniu žalobcu. Poukázal na uznesenie Krajského súdu v Trnave sp.zn. 10CoE/70/2010, z ktorého vyplýva, že tzv. nespotebiteľom je len tá osoba, ktorá do postavenia odberateľa (konzumenta) tovaru, či služieb vstupuje konaním v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti (rozumnej v rámci vlastnej zárobkovej činnosti). Obdobný výklad by sa vzťahoval pre spornú zmluvu. Úver si dlžník vzal za účelom podnikania, čím bol vyňatý z pod pozitívneho vymedzenia pojmu spotrebiteľ. O spotrebiteľa ide jedine v tom prípade, ak si vzal úver na osobnú potrebu a teda nie na účely podnikania, povolania, či zamestnania. Ak zmluva určuje, že úver možno použiť iba na určitý účel, môže veriteľ obmedziť poskytnutie peňažných prostriedkov iba na plnenie záväzkov dlžníka prevzatých v súvislosti s týmto účelom. Tu poukázal žalovaný na ust. § 501 ods.2 Obchodného zákonníka. Žalovaný s odbornou starostlivosťou s prihliadnutím na dobu, výšku úveru, príjem spotrebiteľa a účel poskytnutého úveru uzatvoril zmluvu o úvere a oboznámil žalobcu s jej jednotlivými ustanoveniami (tu sa jedná o rozpor tvrdenia žalovaného, keď žalobcu označuje za spotrebiteľa a zároveň uvedené vyvracia, poznámka odvolacieho súdu). V čase uzavretia zmluvy medzi žalobcom a žalovaným neexistovalo žiadne zákonné obmedzenie zakazujúce poskytovať úver, či už spotrebiteľom alebo osobám, ktoré nie sú spotrebiteľmi. Veriteľ, teda žalovaný môže požadovať v súvislosti s poskytnutím úveru okrem úroku z úveru aj poplatok za jeho poskytnutie. Rovnako má právo na zabezpečení svojej pohľadávky, či už zmluvnou pokutou alebo zmenkou. Všeobecné určenie neplatnosti zmluvy, tak ako určil súd prvej inštancie, je v hrubom rozpore s právami veriteľa, ktoré mu priznáva platná legislatíva. Rozsudok je nepreskúmateľný a žalovanému tak došlo k odopretiu možnosti konať pred súdom a dokumentáciou súdu, ktorým rozhodol o neprijateľnosti zmluvných podmienok považuje žalovaný za nepostačujúcu. Žalovaný je toho názoru, že zo zmluvy o úvere nenastala ani jedná z foriem bezdôvodného obohatenia, ktorú stanovuje zákon. Žalobca plnil na základe platne uzavretej zmluvy o úvere, predmetná zmluva o úvere nebola nikdy právoplatne vyhlásená za neplatnú, rovnako

tak právny dôvod na plnenie z tejto zmluvy o úvere nikdy neodpadol a majetkový prospech získal žalovaný z poctivých zdrojov. Žalovaný razantne odmieta, že by z jeho strany došlo k bezdôvodnému obohateniu. Navyše ide o splátky, ktoré boli poskytnuté z exekučného konania a to v rozsahu 388,81 Eur. Zároveň žalovaný tvrdil, že došlo k premlčaniu v objektívnej i subjektívnej lehote a to dňa 31.12.2015. V tejto súvislosti poukázal na rozsudky Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 13Co/557/2015 zo dňa 22.09.2015, 13Co/567/2015 tiež z 22.09.2015 a 13C/90/2015 z 15.03.2016. Zároveň čo sa týka naliehavého právneho záujmu poukázal na ust. § 137 písm.c/ C.s.p. V zmysle uvedeného žalobcu zaťažuje dôkazné bremeno spočívajúce v povinnosti preukázať, že na určení právneho vzťahu alebo práva v čase rozhodovania súdu má naliehavý právny záujem. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok Okresného súdu Spišská Nová Ves zo dňa 20.08.2015 sp.zn. 13C/424/2016 a zároveň uviedol, že rovnako posudzoval naliehavý právny záujem Okresný súd Bratislava II., ktorý zamietol návrh na začatie konania v konaní vedenom pod sp.zn. 52C/132/2014 rozhodnutím zo dňa 25.05.2016, ktorým sa žalobca domáhal určenia zmluvy za bezúročnú a bez poplatkov. Preto navrhol rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

9. K odvolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca. Nesúhlasil s názorom žalovaného, že žalobca má v predmetnom spore postavenie podnikateľa. Poukázal na to, že ide o zmluvu formulárovú, vyplnenú mandatórom žalovaného, ktorú žalovaný dlhodobo a v mnohých obdobných prípadoch uzatvára so spotrebiteľmi, pričom títo nemajú akúkoľvek možnosť ovplyvniť jej obsah, prípadne zmeniť niektoré jej ustanovenia. Spotrebiteľský charakter uzavretej zmluvy medzi žalobcom a žalovaným nepovažuje žalobca vzhľadom na uvedené a na početnú judikatúru súdov v skutkovo a právne totožných veciach za sporný. V snahe o zachovanie právnej istoty žalobcu však uviedol, že každý odsek zmluvy je nápadne až krajne nevyvážený, postavený v neprospech žalobcu ako spotrebiteľa. Žalobca ustanoveniam zmluvy o úvere bez príslušného vzdelania, poprípade skúsenosti nemohol rozumieť a vyčítať z nich všetky pre neho plynúce následky. Predmetnú zmluvu je nutné posúdiť v závislosti od jej obsahu a objektívneho posúdenia postavenia zmluvných strán, ktoré ju uzatvorili. Naopak posúdenie zmluvy z čisto formálneho hľadiska, tak ako to požaduje žalovaný, by malo za následok zvýhodnenie silnejšej zmluvnej strany, ktorá uzatvára takéto formulárové zmluvy so spotrebiteľmi pravidelne a svojim nepoctivým konaním sa snaží využiť nevedomosť spotrebiteľa, resp. slabšie postavenie druhej zmluvnej strany na to, aby docielila vyňatie uvedených zmlúv z pod ochrany ustanovení zákonov na ochranu spotrebiteľa. Tvrdenie žalovaného o tom, že žalobcovi poskytnuté finančné prostriedky slúžili na účel podnikania je zavádzajúce a účelové. Je bežnou praxou žalovaného pri uzatváraní obdobných úverových zmlúv snaha označiť povinného ako podnikateľský subjekt (napríklad IČO), a ak to nie je možné (v prípade ak povinný nemá žiadne podnikateľské oprávnenie), účelovo zaškrtnúť políčko určujúce účel použitia finančných prostriedkov za účelom zamestnania, resp. povolania, aby došlo k vylúčeniu aplikácie právnych predpisov určených na ochranu spotrebiteľa. V tejto súvislosti žalobca poukázal na rozhodnutie Krajského súdu Banská Bystrica vo veci vedenej pod sp.zn. 4CoE/100/2013. Pokiaľ ide o osobitný podpis žalobcu, ktorý má vyjadriť jeho súhlas so žalovaným uvedeným účelom použitia finančných prostriedkov, je potrebné povedať, že ako spotrebiteľ absolútne nemá ani nemôže mať vedomosť o tom aké právne následky pre ňo môže mať podpísanie žalovaným predformulovaného vyhlásenia týkajúceho sa údajného použitia finančných prostriedkov, ktoré sa navyše nachádza v časti, kde vyžadovaný podpis spotrebiteľa evokuje jeho súhlas s výškou poskytnutého úveru a výškou jednotlivých splátok. Teda nemôže ani predpokladať ako si svoje postavenie môže zhoršiť, a preto je nevyhnutné účel poskytnutia finančných prostriedkov skúmať z objektívneho hľadiska. Vzhľadom na uvedené je nutné objektívne posúdenie využitia prijatých finančných prostriedkov. Súdy pri posudzovaní týchto zmlúv posúdili obdobné úverové vzťahy ako spotrebiteľské a tak nevyhnutne aplikovali ustanovenia právnych predpisov určených na ochranu spotrebiteľa. Žalobca samotný prehlasuje, že poskytnutý úver použil výlučne na súkromné účely, pričom takto zamýšľal už pri podpise samotnej zmluvy, pritom upozorňuje, že uvedené objektívne vyplýva aj z tej skutočnosti, že vo svojom účtovníctve viažucom sa k jeho podnikaniu neeviduje predmetný úver. Zároveň poukazuje na ust. § 54 ods.2 Občianskeho zákonníka v zmysle ktorého v pochybnosti o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší. Nutnosť aplikácie ustanovení týkajúcich sa ochrany práv spotrebiteľa na každý zmluvný vzťah, ktorý uzatvára spotrebiteľ s dodávateľom a to aj v tom prípade, ak by malo ísť o zmluvu uzatvorenú podľa Obchodného zákonníka, vyslovil Najvyšší súd SR v rozsudku zo dňa 21.04.2015 sp.zn. 3MCdo/14/2014. K dvojakému označeniu žalobcu, ktorý je v zmluvách označený rodným číslom, číslom občianskeho preukazu, trvalým bydliskom a zároveň IČOm poukázal žalobca na judikatúru Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 4CoE/100/2013, uznesenie Krajského súdu Bratislava sp.zn. 8NCc/25/2014, uznesenie Krajského súdu Košice 4CoE/58/2013, Krajského

súdu Trnava 10CoE/70/2010, Krajského súdu Banská Bystrica 15CoE/497/2014 a 13CoE/165/2013. Zároveň žalobca poukázal na ustanovenie § 39 Občianskeho zákonníka a jej rozpor s dobrými mravmi kvôli neprimerane vysokému úroku predstavujúcemu 95,43 % ročne. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp.zn. 3Co/3/2011 zo dňa 28.09.2011, ale aj rozhodnutie Krajského súdu v Ostrave č.k. 16ICm/944/2010 zo dňa 23.08.2011. Žalovaný tvrdí, že k premlčaniu v subjektívnej i objektívnej lehote došlo 31.12.2015. Žalobca uvádza, že k bezdôvodnému obohateniu na strane žalovaného došlo dňa 30.11.2011 a následnými zrážkami až do 31.12.2012. Keďže zmluva o úvere je bezúročná a bezpoplatková, žalovaný mal nárok na vrátenie len ním poskytnutej istiny vo výške 464,71 Eur, avšak hneď prvou zrážkou vo výške 490,- Eur dňa 30.11.2011 došlo na strane žalovaného k bezdôvodnému obohateniu a takisto následnými zrážkami až do 31.12.2012. Nárok žalobcu nemôže byť premlčaný v objektívnej lehote, keďže medzi dňom vzniku bezdôvodného obohatenia 30.11.2011 a dňom podania návrhu 08.01.2014 márne neuplynula objektívna 3-ročná premlčacia lehota. Žalobca má za to, že neuplynula ani subjektívna premlčacia lehota. Žalobca sa dozvedel, že sa na jeho úkor niekto obohatil od svojho právneho zástupcu. Došlo k tomu po prvej porade, keď právny zástupca preštudoval zmluvu, ktorú mu predložil žalobca a informoval ho o možnostiach uplatnení si jeho práva. Žalobca následne udelil v ten istý deň, t.j. 06.01.2014 svojmu právnomu zástupcovi plnú moc na zastupovanie v predmetnej veci, pričom od tohto dátumu do podania žaloby na začatie konania dňa 08.01.2014 ubehli len dva dni. Žalobca má preto za preukázané, že si svoje právo voči žalovanému v 2-ročnej subjektívnej dobe. Skorší dátum zistenia existencie bezdôvodného obohatenia žalobcom na strane žalovaného nebol žalovaným nijako preukázaný. Zároveň dal žalobca do pozornosti, že pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby sa vyžaduje skutočná (preukázaná) a nielen predpokladaná vedomosť. V tejto súvislosti dal do pozornosti uznesenie Najvyššieho súdu ČR zo dňa 27.03.2007 sp.zn. 33Odo/306/2005 i rozsudok zo dňa 31.08.2000 25Cdo/2581/98 a 33Odo/766/2002 zo dňa 27.03.2003 a ďalšie, i rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 5Cdo/121/2009 zo dňa 23.02.2011, i uznesenie Ústavného súdu SR III.ÚS 413/2013-9. Preto zotrval na podanom návrhu podľa obsahu, teda navrhol rozsudok potvrdiť a uplatniť si troj odvolacieho konania.

10. Vyjadrenie žalobcu bolo zaslané žalovanému, ktorý ho prevzal dňa 23.11.2016.

11. Vyjadrenie k vyjadreniu podané nebolo.

12. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 C.s.p.) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 C.s.p.), oprávnenou osobou (§ 359 C.s.p.) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 357 C.s.p.), preskúmal rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 378 a nasl. C.s.p., bez nariadenia pojednávania (§ 385 C.s.p. a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli súdu aj webovej stránke Krajského súdu v Prešove dňa 16.05.2017 a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

13. Súd prvej inštancie v predmetnej veci v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností vyvodil správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia súdom prvej inštancie, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje a vo vzťahu k odvolacím námietkam dopĺňa nasledovné.

14. Dňa 26.09.2008 uzavrel žalobca so žalovaným zmluvu o úvere č. 8700093, na základe ktorej mu bol poskytnutý úver vo výške 14.000,- Sk (464,71 Eur). Spolu mal vrátiť žalovanému sumu 27.360,- Sk (908,19 Eur). Odplata za poskytnutý úver predstavovala 95,43 % ročné navýšenie úveru, čo niekoľkonásobne prevyšovalo odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v danom období a v obdobných prípadoch. V zhode so súdom prvej inštancie ani odvolací súd v predmetnej veci nemal pochybnosti o tom, že právny vzťah medzi stranami sporu založený predmetnou zmluvou o úvere pod č. 8700093 zo dňa 26.09.2008 je vzťahom spotrebiteľským. Žalovaný žiadnym spôsobom nepreukázal, že by poskytol žalobkyni úver za účelom podnikania. S prihliadnutím na možný výskyt zastierania skutočného účelu uzatvorenia zmluvy, tak ako je tomu v danom prípade, keď v zmluve je uvedené IČO, má v prípade pochybnosti dôkazné bremeno na preukázanie nespotebiteľského charakteru zmluvy dodávateľ spôsobom nevzbudzujúcim odôvodnené pochybnosti. Žalobkyňa poprela, aby jej bol úver poskytnutý za účelom podnikania. Žalobkyňa vo vyjadrení k odvolaniu jednoznačne prehlásila, že poskytnutý úver použila výlučne na súkromné účely, pričom takto zamýšľala už pri podpise samotnej zmluvy. Zároveň upozornila, že objektívne to vyplýva aj z tej skutočnosti, že vo

svojom účtovníctve viažucom sa jej podnikaniu neeviduje predmetný úver. Odvolací súd, tak ako aj súd prvej inštancie o tom nemá pochybnosť, pretože sú mu známe praktiky žalovaného, ktorými z obyčajných spotrebiteľov, dôchodcov, nezamestnaných, invalidov alebo bežných zamestnancov robí podnikateľov alebo im poskytnutie úvery na povolanie a zamestnanie. Nie je tajomstvom, že obchodní zástupcovia žalovaného sú inštruovaní, aby všetkým spotrebiteľom, bez rozdielu križikovali taký účel, aby sa obíšiel Zákon o spotrebiteľských úveroch, aj celá právna úprava na ochranu spotrebiteľa aby sa dosiahlo neposkytnutie právnej ochrany zo strany súdov. I odvolací súd má za to zhodne s názorom súdu prvej inštancie, že spotrebiteľský úver je treba považovať za bezúročný a bez poplatkov, lebo odplata za poskytnutý úver skutočne predstavuje 95,43 % ročne, čo niekoľkonásobne prevyšuje odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v danom období a v obdobných prípadoch. Žalobkyni bol poskytnutý úver vo výške 464,71 Eur a v rámci exekúcie vedenej Okresným súdom Bardejov pod sp.zn. 5Er/374/2009 bola jej zrazená suma 688,81 Eur. Rozdiel teda činí výšku bezdôvodného obohatenia tak ako priznaná súdom prvej inštancie 224,10 Eur. Z obsahu spisu dokonca vyplýva, že vymožených bolo 697,29 Eur spolu s trovami exekúcie s tým, že z vymoženej čiastky bola na účet oprávneného poukázaná čiastka vo výške 688,81 Eur a zostatok vo výške 278,48 Eur bol započítaný na trovy exekúcie (č.l.4 spisu poznámka odvolacieho súdu).

15. Súd prvej inštancie sa správne vypořiadal i s námietkou premlčania. Dňa 30.11.2011, tak ako to vyplýva z prehľadu splátok na č.l. 52 spisu, ktorý predložil žalovaný zo dňa 16.06.2015 vyplýva, bola zrazená suma 490,- Eur a následne 26.01.2012 29,06 Eur, 31.01.2012 24,- Eur, 12.03.2012 40,- Eur, 10.05.2012 39,34 Eur, 31.07.2012 26,98 Eur, 28.09.2012 21,56 a 31.12.2012 17,87 Eur, teda spolu bolo zrazených do 31.12.2012 688,81 Eur. Až od tohto dátumu je možné počítat začiatok plynutia premlčacej doby, pretože z tejto sumy bolo oprávnenie zrazených žalobkyni 464,71 Eur a neoprávnene potom suma 224,10 Eur. Žaloba bola podaná 13.01.2014, subjektívna lehota na podanie žaloby teda by bola uplynula až 31.12.2014 a v priebehu plynutia tejto lehoty dňa 13.01.2014 podala žalobkyňa žalobu. Žaloba bola podaná včas, lebo neuplynula ani objektívna lehota na jej podanie.

16. Súd prvej inštancie správne rozhodol i o trovách konania, preto odvolací súd postupom podľa ust. § 387 ods.1 C.s.p. rozsudok ako vecne správny potvrdil.

17. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 396 ods.1 C.s.p. v spojení s ust. § 255 ods.1 C.s.p. V odvolacom konaní bola v plnom rozsahu úspešná žalobkyňa, preto jej odvolací súd priznal náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu voči neúspešnému žalovanému. O ich výške rozhodne súd prvej inštancie podľa ust. § 262 ods.2 C.s.p.

18. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.